

- 4) Czy decyzja Komisji [2013/448/UE] i w stosownym przypadku decyzja 2011/278/UE, którą wykonuje, są sprzeczne z art. 10a ust. 12 dyrektywy poprzez rozszerzenie międzysektorowego współczynnika korygującego na sektory określone w decyzji Komisji 2010/2/UE⁽⁶⁾ (obecnie w decyzji 2014/746/UE⁽⁷⁾) jako narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, z czego wynika zmniejszenie przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji?
- 5) Czy decyzja [2013/448/UE] narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/CE w zakresie, w jakim Komisja Europejska, dla celów ustalenia zweryfikowanych emisji z okresu 2005-2007, których dotyczą lit. a) i b) rzeczonego ustępu:
- a) Nie uwzględniła emisji, które nie były ujęte w niezależnym dzienniku transakcji Wspólnoty, nawet w przypadku emisji, których rejestracja nie była obowiązkowa w rozpatrywanym okresie.
- b) Dokonała w możliwym zakresie ekstrapolacji stosownych danych dotyczących emisji ze zweryfikowanych emisji w latach późniejszych niż rok 2008 poprzez odwrotne zastosowanie współczynnika 1,74 %.
- c) Wyłączyła wszystkie emisje pochodzące z instalacji zamkniętych przed dniem 30 czerwca 2011 r.?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 240, s. 27

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz.U. L 275, s. 32..

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 130, s. 1.

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, Dz.U. L 184, s. 23.

⁽⁶⁾ Decyzja Komisji 2010/2/UE z dnia 24 grudnia 2009 r. ustalająca, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, Dz.U. L 1, s. 10.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 308, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2015 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-389/15)

(2015/C 311/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, J. Guillem Carrau, B. Hartmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 7 maja 2015 r. upoważniającej do rozpoczęcia negocjacji w sprawie zmienionego porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych w zakresie kwestii objętych kompetencją Unii Europejskiej;
- w stosownym wypadku utrzymanie w mocy skutków zaskarżonej decyzji do chwili wejścia w życie, w rozsądnym terminie po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie, nowej decyzji, którą Rada Unii Europejskiej powinna przyjąć na podstawie art. 218 ust. 3, 4 i 8 TFUE;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: W zaskarżonej decyzji wskazano na istnienie kompetencji państw członkowskich, co narusza art. 3 TFUE, gdyż negocjacje dotyczą umowy, która objęta jest wyłączną kompetencją Unii.

Zarzut drugi: Doszło do naruszenia art. 207 ust. 3 oraz art. 218 ust. 3, 4 i 8 TFUE ze względu na to, że Rada wyznaczyła jako „negocjatorów” państwa członkowskie w kwestii objętej kompetencją Unii oraz przyjęła zaskarżoną decyzję nieprawidłową większością głosów.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie rozszerzonym) wydanego w dniu 12 maja 2015 r. w sprawie T-562/12 John Dalli/Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2015 r. przez Johna Dallięgo

(Sprawa C-394/15 P)

(2015/C 311/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: John Dalli (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i S. Rodrigues)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne;
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości symbolicznego 1 EUR oraz odszkodowania tymczasowo oszacowanego na 1 913 396 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnosi:

- pierwszy zarzut, w którym utrzymuje, że Sąd orzekł *ultra petita*, zmieniając przedmiot sporu;
 - drugi zarzut, w którym twierdzi, że nie podano uzasadnienia;
 - trzeci zarzut, w którym twierdzi, że doszło do naruszeń proceduralnych, które negatywnie wpłynęły na interesy wnoszącego odwołanie, w tym jego prawo do obrony;
 - czwarty zarzut, w którym podnosi pewne przeinaczenia faktów i dowodów; oraz
 - piąty zarzut, w którym kwestionuje wykładnię lub stosowanie prawa europejskiego przez Sąd.
-